

Nadbiskup Alojzije Stepinac kroz Hercegovačku franjevačku provinciju*

Piše: **don Juraj Batelja**

Uvodne misli

Osim što je kao maturant došao u Bosnu i Hercegovinu, u grad Banja Luku na naturalno putovanje 1915. godine, on je kao zagrebački nadbiskup pet puta pohodio Bosnu i Hercegovinu. Prvi put je to učinio od 20. do 27. lipnja 1938. kada je došao na proslavu 30. obljetnice posvećenja za biskupa vrhbosanskog nadbiskupa dr. Ivana Šarića. Naime, on je tada temeljitije pogledao Bosnu i Hercegovinu, a u Sarajevu do tada uopće nije bio. Drugi put došao je u Sarajevo na biskupsku

posvetu pomoćnoga vrhbosanskog biskupa mons. Smiljana Čekade u kolovozu 1939. Treći put pohodio je sjeverozapadni dio Bosne i Hercegovine, Kladušu i Bihać prigodom Euharistijskog kongresa u Cetinguadu 14. i 15. kolovoza 1939. Četvrti put pohodio je Bosnu i Hercegovinu provedši na odmoru nekoliko dana u Bosanskoj Gradišci u rujnu 1939. Peti put došao je u Hercegovinu, u grad Mostar, na biskupsku posvetu mons. Petra Čule, mostarsko-duvanjskog biskupa i apostolskog

administratora trebinjsko-mrkanškog.

Spomenute povijesne činjenice mogu i današnjim katolicima u Bosni i Hercegovini, sinovima i kćerima hrvatskog naroda, ali i drugim građanima Bosne i Hercegovine, približiti ljudski i crkveni lik bl. Alojzija Stepinca koji je od pripreme za svećeništvo do svoje smrti snažno osjećao molitvenu potporu vjernika i svećeničku solidarnost tamošnje braće u svećeništvu i episkopatu. S nekima od njih proveo je studentske

dane u Rimu ili vršeci svećeničku i biskupsku službu u domovini.

Kao nadbiskup koadjutor i rezidencijalni nadbiskup zagrebački, Alojzije Stepinac se zanimao za kulturno i gospodarsko podizanje životnog standarda i vjerskoga života u Bosni i Hercegovini. Štoviše, fra Dominik Mandić je zabilježio da je »Nadbiskup više puta izrazio želju da bi rado posjetio bosanske i hercegovačke krajeve«.¹

Kratak životopis nadbiskupa Stepinca

Svjedok vjere u komunističkom progonu

U nastalim prilikama, komunistička vlast je obećavala štiti živote ljudi i jamčila slobodu Crkve, a istodobno je ubijala neistomišljenike i gazila ljudska prava i poduzimala mjere za iskorjenjivanje religije jer da je »opijum naroda«. Zato su katolički biskupi 20. rujna 1945. uputili vjernicima pismo u kojem su prikazali položaj Katoličke Crkve u novonastalim političkim okolnostima, izrazili lojalnost prema državnoj vlasti te nabrojili poteškoće kojima je onemogućena redovita djelatnost Crkve koja je uslijed bezbožne propagande dodatno opterećena. Iznijeli su činjenice povezane uz

ubojstva svećenika i časnih sestara te spomenuli žrtve rata, ali i žrtve koje su nevine stradale poslije rata na prijekim i vojnim sudovima.

Prema prosudbi samoga nadbiskupa Stepinca to *Pastirsko pismo* bilo je »kost u grlu« koja je mučila državno i partijsko vodstvo² i ono je bilo dodatni povod za montiranje sudskog postupka protiv njega.

Prisjećajući se toga, reče kao sužanj u Krašiću 18. veljače 1957.: »Teški je to bio porod: *Pastirsko pismo*. Da nisam imao uza sebe Čule i Čekade, nikada ne bi izišlo. Teško mi je bilo prvih dana. Oni

luduju. Što nam je činiti? Marcone ode u Rim i po njemu pitam Svetu Stolicu, kakav stav da zauzmemo. Oni mudro šute. Nikakav odgovor. Marcone se uopće više nije vratio. Neka biskupi sami ocijene prilike i poduzmu potrebne mjere. Na to je čekala Sveta Stolica. I što sam drugo mogao, nego sazvati plenarnu biskupsku konferenciju. Onda nije bilo kao danas, da bi ovi doznali, što se govorilo na konferenciji. Za njih je važno bilo, što ćemo odlučiti. Zato već drugi ili treći dan konferencije dođe obavijest ministarstva, da vraćaju tiskaru biskupiji. Znao sam odmah, što to znači. Zamazati nam

oči, zavezati usta, da ne progovorimo, a eventualno, da reknemo koju riječ njima u prilog. Oni bi to razgatali po cijelom svijetu – i dobro bi im došlo. A kasnije za mjesec – dva: davaj tiskaru! Prozeo sam ih i rekao biskupima: »Gospodo, ne dajmo se prevariti. Iza svakog njihovog poteza stoji sotona. To je satanizam. Ništa im ne vjerovati. Tu istine nema.« Lom od početka... Tako je i bilo. Izađe *Pastirsko pismo*, ode tiskara i toliko toga, a i ja već 11. godinu. Bogu hvala! Nikada se nisam za to pokajao. Konferencije su svršile, a oni ni slutili nisu, što će uslijediti.«³

* U duhu naslova koji smo stavili probrali smo odlomke iz djela navedena na kraju članka.

¹ Mandić, Dominik, »Moje uspomene na kardinala Stepinca«, *Stepinac mu je ime* (ur. Nikolić, Vinko), Zagreb, 1991., sv. 1., 130.

² *Pastirsko pismo* vidi u BAS, Knjiga 3., 267. – 279.; usp. *Sudski stup NRH* 6/46, 1221. – 1337. Dana 11. listopada 1954., o 8. obljetnici sudske presude, zapisao je kraški župnik Josip Vraneković ove Nadbiskupove riječi: »Nikada ne bi oni mene zatvorili, da nije bilo Pastirskog pisma. Ono ih je poklopilo i do danas se nisu od toga oporavili. Tišti ih kao kost u grlu. Sami su si krivi. U tom im ne možemo pomoći, jer ne povlačimo ni slova.« (Vraneković, 354.)

³ Vraneković, 523.

Pohod nadbiskupa Alojzija Stepinca Bosni i Hercegovini 1938.

O pohodu nadbiskupa Alojzija Stepinca Bosni i Hercegovini u lipnju 1938. godine postoje dva objavljena izvješća. Prvo je sastavio Josip Jozo Suton. Objavio ga je pod

naslovom »Dr. Alojzije Stepinac na putu kroz Bosnu i Hercegovinu 1938. god.«⁴

Drugo izvješće napisao je prof. Vjenceslav Topalović pod naslovom

»Pohod nadbiskupa Stepinca Bosni i Hercegovini«.⁵ U ovom prikazu poslužiti ćemo se obama izvješćima, ali i bilješkama pojedinih samostanskih i župnih kronika te člancima i

izvješćima objavljenima u *Hrvatskoj straži*, *Katoličkom listu*, *Katoličkom tjedniku*, *Vrhbosni* i dr.

Duvno, 23. lipnja 1938.

Nadbiskup Stepinac s pratnjom svečano je dočekan i u Duvnu (Tomislavgradu). Taj je grad toga dana bio u svečanom ozračju radi dolaska mostarsko-duvanjskog biskupa Alojzija Mišića radi podjeljivanja sakramenta krizme. Tako je Duvno imalo toga dana neobičnu sreću, da u svojoj sredini vidi zajedno

hrvatskog metropolita i zagrebačkog nadbiskupa dra Alojzija Stepinca, s njim još dvojicu biskupa, dr. Dionizija Njaradija, grkokatoličkog vladiku križevačkog, i Alojzija Mišića, biskupa mostarsko-duvanjskog. Tom je prigodom biskup Mišić predstavio visoke dostojanstvenike duvanjskim vjernicima, koji su

dupkom napunili duvanjsku baziliku. Tu su se i nadbiskup Stepinac i vladika Njaradi zahvalili vjernicima, koji su im iskazivali neizmjernu radost, što ih vide u svojoj sredini i što su među njima. S osobitom pohvalom Nadbiskup je procijenio ljepotu crkve – bazilike koja je djelo arhitekta Stjepana Podhorskoga,

praktičnog katolika, koji je u starohrvatskom slogu projektirao i župnu crkvu Presvetoga Trojstva u Krašiću.

Visoki su dostojanstvenici nakon susreta s biskupom Mišićem i duvanjskim franjevcima otputovali iz Tomislavgrada oko 17.00 sati prema Mostaru.⁶

Posušje, 23. lipnja 1938.

Kad se u četvrtak 23. lipnja 1938. Posušjem proćulo da kroz mjesto prolazi hrvatski metropolit i zagrebački nadbiskup dr. Alojzije Stepinac, od ranih jutarnjih sati hrtilo je pučanstvo iz obližnjih naselja na mjesto koje je odredio župnik fra Pavao Šimović. Bilo je to mjesto na ulazu iz pravca Duvna u Posušje. Tu je postavljen slavluk ukrašen cvijećem, na kojemu je krupnim slovima bila napisana dobrodošlica hrvatskom metropolitu Alojziju Stepincu. Najzauzetiji u pripremi za Nadbiskupov doček istakli su se posuški župnik fra Pavo Šimović i

njegov kapelan fra Mutimir Ćorić. Narod je u špaliru dočekaio dragoga gosta.

Na dočeku su sudjelovali dužnosnici mjesnih vlasti, zatim učitelji sa školskom djecom, članovi HKD »Napredak«, djelatnici kotarske ispostave i njezinih izvršnih tijela, članovi čitaonice »Radovan«, općinski vijećnici, predstavnici HSS-a i drugi. Nadbiskupov automobil pojavio se oko 18.00 sati. Odmah su zazvonila zvona sa zvonika posuške crkve »a iz razdraganih grla više tisuća Posušana orili su se poklici

dobrodošlice visokom dostojanstveniku i njegovoj pratnji«. Nadbiskup, premda u programu njegova puta nije bilo predviđeno zaustavljanje u Posušju, izašao je iz automobila među razdragane Posušake. Dobrodošlicu mu je poželio župnik fra Pavao Šimović, a tri djevojčice predale su mu cvijeće. Potom je Nadbiskup, ganut takvim dočekom, zahvalio okupljenom mnoštvu na toplom dočeku i na sve zazvao blagoslov.

Nakon toga se Nadbiskup sa župnikom i ostalom pratnjom uputio pješice kroz špalir vjernika u župni

dvor na kratki predah. Predah je protekao u razgovoru s domaćinom i još nekoliko uzvanika. Nadbiskupa je osobito zanimalo kakav je vjerski i društveni život posuškog kraja. Napuštajući župni stan Nadbiskup je razgledao crkvu i gradilište buduće župne kuće te župniku fra Pavi uručio svoj dar za dovršetak gradnje župne kuće. Nakon otpozdravljanja brojnim vjernicima, Nadbiskup se, nakon zadržavanja od sat vremena, zaputio prema Širokome Brijegu.⁷

Široki Brijeg, 23. lipnja 1938.

U predvečerje 23. lipnja 1938. nadbiskup Stepinac je sa svojom pratnjom prispio na Široki Brijeg. Srdačno je bio pozdravljen već u prigradskom dijelu župe Kočerinu. Na Širokom Brijegu pred crkvom i gimnazijom okupilo se veliko mnoštvo naroda. U ime vjernika i

braće franjevaca Nadbiskupa i njegovu pratnju pozdravio je ravnatelj franjevačke gimnazije dr. fra Dominik Mandić. U svom govoru je spomenuo kako je samostan na Širokom Brijegu središte njihove muke, njihove ljubavi, franjevačkoga rada i napora.

Uvečer nakon okrjepa Nadbiskup i ostali gosti iz njegove pratnje divili su se krjesovima koje je narod, po svom tradicionalnom običaju, palio po okolnim brežuljcima uoči Ivanjdana. U samostanu su tu večer visoki gosti prespavali, a ujutro je Nadbiskup u crkvi Marijinog

Uznesenja predvodio svečanu misu. U crkvi i ispred nje okupilo se veliko mnoštvo vjernika. Pobožnost puka toliko se dojmila Nadbiskupa da je često isticao kako takvo molitveno zajedništvo nije još doživio. Nakon svete Mise visoki su dostojanstvenici razgledali širokobriješku baziliku,

⁴ Suton, Josip Jozo, »Dr. Alojzije Stepinac na putu kroz Bosnu i Hercegovinu 1938. god.«, *Glasnik Blaženi Alojzije Stepinac*, 9. (2002.), br. 4., 98. – 101.; isto, 10. (2003.), br. 1., 35. – 36. (dalje: Suton).

⁵ Topalović, Vjenceslav, »Pohod nadbiskupa Stepinca Bosni i Hercegovini«, *Blaženi Alojzije Stepinac. Glasnik Postulature*, 19. (2012.), br. 1., 37. – 39.; br. 2., 39. – 42.; br. 3. – 4., 33. – 35., isto, 20. (2013.), br. 1., 30. – 33.; br. 2. – 3., 36. – 39. (dalje: Topalović) *Glas Koncila*, 21. 2. 1999., 2.

⁶ Suton, 100.; Topalović, 39. – 40.

⁷ Suton, 100. – 101.; Topalović, 40.

gimnaziju i konvikte te izrazili iznimno zadovoljstvo svime što su vidjeli i doživjeli. U jednom trenutku, dok je bio u crkvi, Nadbiskup se okrenuo prema fra Dominiku Mandiću, istaknutom povjesničaru i direktoru franjevačke gimnazije, i rekao, misleći na širokobriješku crkvu: »Ah, da mi ju je prenijeti u Zagreb.«⁸

Mostar, 24. lipnja 1938.

Nadbiskup Stepinac je s pratnjom doputovao u Mostar 24. lipnja, na Ivanjdan. Dočekalo ih je mnoštvo ljudi. U ime Mostarsko-duvanjske biskupije i u ime odsutnoga biskupa Alojzija Mišića Nadbiskupa je pozdravio generalni vikar dr. fra Leo Petrović. Potom je u ime hrvatskih kulturnih društava Nadbiskupa pozdravio predsjednik »Napretka« dr. M. Torić, a u ime građanskih institucija narodni zastupnik Marko Suton.

Nakon pozdravnih riječi dobrodošlice Nadbiskup je svima zahvalio na toplom dočeku, istaknuvši čvrstu vjeru hercegovačkih Hrvata koji su kroz stoljetne borbe i stradanja ostali vjerni svojim korijenima, hrvatskoj domovini i katoličkoj vjeri.

Nakon ovih pozdravnih

govora svečana je povorka, praćena zvonjavom crkvenih zvona, krenula

Na kraju su se srdačno oprostili od svojih domaćina te ispraćeni mnogobrojnim okupljenim vjernicima krenuli dalje prema Mostaru. Hrvatski povjesničar fra Dominik Mandić je o prolasku nadbiskupa Stepinca Hercegovinom zapisao: »Na tom putu posebno se zaustavio u Duvnu, gdje su hercegovački

franjevci tada dovršavali crkvu svete braće Ćirila i Metoda na spomen 1000.-godišnjice osnutka hrvatskoga kraljevstva. Drugo stajalište bio je Široki Brijeg s velebnom crkvom fra Didaka Buntića i franjevačkom klasičnom gimnazijom i konviktom za đake svjetovnih zvanja. Nadbiskup je sve potanko pregledao i

ostao vanredno zadovoljan i veseo nad tim krasnim i moderno uređenim katoličkim i hrvatskim ustanovama. Ja sam tada bio ravnatelj gimnazije na Širokom Brijegu i Nadbiskupa sam pratio do Mostara.«⁹

U MOSTARU. SJEDA SLIJEVA FRA MIRON KOZINOVIC, BS, CIVIL (?), FRA LUJO BUBALO, ZAGREBAČKI NADBISKUP I METROPOLITA ALOJZIJE STEPINAC, KRIZEVAČKI VLADIKA DR. DIONIZIJE NJARADI, PROVINCIJAL FRA MATE ČUTURIĆ. STOJE: ?, FRA KVIRIN VASILJ, FRA ZORAN OSTOJIĆ, FRA MIRON LASIĆ, FRA ĆEDOMIR ŠKROBO, FRA NENAD PEHAR, FRA ŽELJKO ZADRO, FRA DOMINIK ĆORIĆ, FRA LUCIJAN KORDIĆ, FRA HINKO PRLIĆ, FRA JERKO KARAČIĆ, FRA KARLO PLEŠE, FRA BLAGO KARAČIĆ, FRA PATRICIJE ŠUMANOVIĆ, FRA SLOBODAN LONČAR, FRA VITOMIR NALETILIĆ, FRA PREDRAG KORDIĆ, FRA ZVONKO GRUBIŠIĆ, DON PETAR ČULE, FRA ANDRIJA ŠOLJIĆ, FRA VIKTOR NUIĆ ST.

kroz grad prema samostanskoj crkvi ulicama iskićenima hrvatskim trobojnicama i cvijećem. Ispred crkve povorku je dočekao i pozdravio provincijal hercegovačkih franjevaca dr. fra Mate Čuturić. Nakon zahvale Nadbiskup je podijelio okupljenom vjerničkom puku svoj nadbiskupski blagoslov. Poslije toga je Nadbiskup s pratnjom napravio kraći predah u franjevačkom samostanu. Tu se, tijekom objeda, nastavio ugodan razgovor u kojemu je Nadbiskup još jednom istaknuo da je, iako je znao koliko je vjernički život jak u Bosni i Hercegovini, ipak ugodno iznenađen. Nakon ručka su se Nadbiskup i ostali crkveni dostojanstvenici iz pratnje oprostili od domaćina i krenuli na put prema Sarajevu.

»Narod žive vjere ne može propasti!«

Zamoljen da za Katolički tjednik opiše svoje dojmove s pohoda Katoličkoj Crkvi i hrvatskom narodu u Bosni i Hercegovini nadbiskup Stepinac je dao prigodnu izjavu koju je izvjestitelj ovako formulirao: »Po svim mjestima, u kojima se je preuzv. g. Stepinac zaustavljao, posjetio je sve katoličke i hrvatske ustanove. Bio je vrlo ugodno iznenađen, kad je u tolikim mjestima, gdje uopće nije ni slutio, da tko

zna za njegov prolaz, bio upravo neobično srdačno dočekan. Pjesme, govori, deklamacije, cvijeće, ovacije, masa svijeta i srdačni, neposredni razgovori. Na kupreškim vratima zamolio ga je jedan seljak za cigaretu. Preuzvišeni ne puši, ali je priskočio u pomoć njegov šofer, a Metropolit mu je dao novaca, da ima i kasnije cigareta. Svagdje se je Preuzvišeni divio bistrini, pobožnosti, čudorednoj

visini i poštenju našeg bos.-herceg. seoskog svijeta. Kod Podmilačja susretali su se s hodočasnicima, koji su išli sv. Ivi, a u Širokom Brijegu upravitelj se je crkve, koja može da komotno primi oko 5.000 duša, tužio, da je nedjeljom i blagdanom crkva premalena. U Mostaru je, u petak, 24. lipnja, u 10 sati pr. podne, u tamošnjoj župskoj crkvi, zatekao masu svijeta. »Narod žive vjere i koji je moralno visoko stao,

ne može propasti», veli Preuzvišeni. I stoga on čvrsto vjeruje i u budućnost hrvatskog katoličkog življa u Bosni i Hercegovini. I zato mu je drago, što se taj naš otporni element iz Hercegovine seli u naše sjeverne krajeve. I želi Preuzvišeni, da bi se pitanju hrvatske kolonizacije posvetila što veća pažnja. To je realni patriotizam.«

Juraj Batelja, *Blaženi Alojzije Stepinac i Hrvati u Bosni i Hercegovini*, Postulatura blaženoga Alojzija Stepinca, Zagreb, 2017., str. 21. – 22.; 31.; 41. – 43.; 55.; 64. – 67.; 71. – 72.; 111.

⁸ Topalović, 41.

⁹ Mandić, Dominik, »Moje uspomene na kardinala Stepinca«, Stepinac mu je ime, (ur. Nikolić, Vinko), sv. 1., 130.; Topalović, Vjenceslav, »Pohod nadbiskupa Stepinca Bosni i Hercegovini«, *Blaženi Alojzije Stepinac. Glasnik Postulature*, 19. (2012.), br. 2., 41. – 42.; usp. Suton, 100.

Iz sadržaja

IZ LJETOPISA	4
STRATIŠTA	23
POBIJENI	27
GLAS O MUČENIŠTVU	33
ODJEK U PUKU	34
DJELA POBIJENIH	36
NATJEČAJ	39
POVIJESNE OKOLNOSTI	43
IZ VICEPOSTULATURE	56
PODLISTAK	57

STOPAMA POBIJENIH

glasilo Vicepostulature postupka mučeništva
»Fra Leo Petrović i 65 subraće«, XV., 2 (29),
Široki Brijeg, srpanj – prosinac, 2022.

Glavni i odgovorni urednik:
fra Miljenko Stojić, vicepostulator

Lektura i korektura:
Zdenka Leženić

Adresa:
Kard. Stepinca 14, 88220 Široki Brijeg
Avenija G. Šuška 2, 10040 Zagreb

Veza:
tel.: +387 39 700-325
faks: +387 39 702-936
e-pošta: mostar@pobijeni.info
internet: www.pobijeni.info

Grafički prijelom i tisak:
FRAM-ZIRAL, Mostar

Glasilo izlazi polugodišnje:
siječanj i srpanj

Stare brojeve, osim ovoga posljednjeg, možete u pdf obliku preuzeti sa stranica portala pobijeni.info u poglavlju Izdavaštvo.

Cijena pojedinog primjerka:
3 KM; 12 KN; 3,75 EUR; 4,25 CHF; 6,50 USD; 6,50 CAD

Godišnja pretplata (s poštarinom):
BiH 7,5 KM; RH 33 KN; EU 7,5 EUR; CH 8,50 CHF; SAD 13 USD;
Canada 13 CAD

Slanje pretplate, dobrovoljnih priloga...:

- poštanskom uputnicom
- UniCredit Bank d.d. Mostar; Korisnik: Hercegovačka franjevačka provincija; Svrha: prilog Vicepostulaturi
br. računa: 3381602276649744
devizni račun:
IBAN: BA393381604876650839
SWIFT: UNCRBA22

ISSN: 1840-3808

Urednikova riječ

fra Miljenko Stojić

Dragi čitatelji!

Dok nam upravo prijete, tamo na jesen, podinačicom podinačice pošasti Covid-19, na svjetlo dana puštamo još jedan broj našega glasila. Primijetih da je već punih 15 godina kako to glasilo traga za istinom o pobijenim hercegovačkim franjevcima i o pobijenim članovima vjernoga puka Božjega. Istina, samo iz vremena Drugoga svjetskoga rata i poraća, ali to traganje doziva nam u pamet da bi netko trebao počti tragati i za ostalima našima ubijenima na pravdi Boga u nekim drugim vremenima. Samo se tako gradi zdrav i pobjednički identitet.

Ovo suvremeno doba to, pak, u posljednje vrijeme pretače u govor o kulturi sjećanja. Kršćanstvu je sve odavno jasno. Ono je cijenilo i cijeni svakoga čovjeka bez obzira na vjeru i boju kože. Svi smo djeca Božja. Na žalost, nekima u hrvatskome društvu, kako onom vjerničkom dijelu tako i onom nevjerničkom, još kao da sve nije jasno. Istina o prošlosti gura se pod tepih, ne želi se o njoj progovoriti jasno i glasno, njeguje se kult nezamjeranja, lakta se i grabe se položaji. Do kada tako? Očito dok ne izgubimo tu prošlost, a s njom i slobodu te državu.

Koliko je važno u pravo vrijeme donijeti pravu odluku dobro nam pokazuje i film Dominika Sedlara *Razgovor*. Napravljen je na temelju prijepisa sudbonosnoga razgovora 1945. između Josipa Broza Tita i nadbiskupa Alojzija Stepinca. Prvi gradi kraljevstvo zemaljsko bez Boga i zločinačko po svojoj mjeri, drugi gradi kraljevstvo nebesko s Bogom i prijateljsko čovjeku kroz Crkvu u hrvatskome narodu. Jakov Sedlar, koji je pronašao taj prijepis, pod prisegom je posvjedočio da je nesretni Tito priznao da je zapovjedio ubojstvo franjevac na Širokom Brijegu (čitaj svugdje), odnosno da on nije ništa mijenjao u tom pronađenom zapisu. Pročitajte kratko o tome u glasilu i obvezno pogledajte film *Razgovor*. Nemojte da vam se dogodi da nemate vremena za njega, ali da imate vremena za govor ovog bezbožnog suvremenog vremena kroz medije, i na razne druge načine, sedam dana u tjednu. Trebali bismo kao kršćani konačno shvatiti da je naš govor ispravniji i bolji od govora bezboštva.

Neka budućnost bude Božja i naša. Bit će budemo li to htjeli.

Mir vam i dobro!

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vat. sabora izjavljujemo da ne želimo preteći sud Crkve kome se potpuno podvrgavamo. Riječi »mučenik«, »mučeništvo«, »čudesa« i slično imaju u ovom glasilu samo vrijednost ljudskog svjedočenja. »Prema odredbama vrhovnog svećenika Urbana VIII., zabranjeno je da sluga Božji, bez prethodnog dopuštenja Svete Stolice, bude predmetom javnoga crkvenog štovanja. Te odredbe nipošto ne priječe privatnu pobožnost sluzi Božjem, niti spontano širenje njegova glasa svetosti ili mučeništva i znakova. (čl. 117, § 1. i 2.)

Ako nije pronađeno nepropisno štovanje, biskup ili njegov ovlaštenik pristupa sastavljanju izjave o neiskazivanju štovanja, tj. izjave kojom se potvrđuje da se odluke Urbana VIII. poštuju. (čl. 119, § 1.)«

Iz Upute Majka Svetaca